

– No, mitä se Liinukka nyt hätäilee? Onko jokin vikana? Vihollinenko lähellä? En kuullut ympäriltä mitään, joka olisi herättänyt epäilykseni. Hevonen kuitenkin kuuli. Se heilutti hermostuneena päätään ja vaihtoi asentoaan. Se oli varoittanut ennenkin. Se tunsu ja tiesi, jos jokin uhkasi. Se vaistosi sen, mitä me emme vaistonneet. Vaaran.

Talvi oli meille kaikille ankara. Vihollisen lisäksi pakkaneen ja lumi kohtelivat meitä armottomasti. Lumessa oli hankala kulkea, olla elävänä maalitauluna ja pelätä osumaa. Kuolema oli kintereillä koko ajan. Eläimen läsnäolo rauhoitti ja sen vieressä oli lämmin. Hevonen hörähteli rauhoittavasti ja katsoi luottavaisena. Se tiesi, että siitä huolehditaan. Se lupasi pitää myös meistä huolta. Teimme yhteistyötä, jota kukaan ei ymmärtänyt, jos ei itse sitä kokenut. Suomalainen mies ja suomenhevonen kulkivat rinta rinnan.

Liinukka tuli meille hevosottona. Sen oli ollut pakko lähteä niin kuin meidänkin. Sen kotiväki ikävöi sitä ja toivoi parasta. Samoin teki meidän kotiväkemme. Me ymmärsimme Liinukan kanssa toisiamme. Hevonen kuului porukkaan, se oli yksi meistä. Miehet huolehtivat siitä kuin omastaan, syöttivät ja harjasivat. Jakoivat oman leipänsä ja perunansa, jos ei hevoselle muuta ruokaa ollut. Pitivät lämpimänä hyytävinä pakkasöinä, peittelivät huovalla ja liikuttivat, jotta se jaksoi kulkea mukana. Eläinlääkinnässä hoidettiin hevoselta haavat ja paleltumat sekä kengitettiin se.

Liinukka kuljetti muonaa ja postia. Pää ylpeästi pystyssä se kuljetti myös haavoittuneita. Kunnioitti miehiä, jotka taistelivat isänmaansa puolesta. Se oli hevosista kaunein ja hyvätahtoisin, ei vikuroinut eikä purrut. Se totteli ja teki töitä sydämellään. Painoi päänsä alas ja suri, jos joku poistui joukosta.

Se teki kaiken, mitä hevosen kuului ja enemmänkin. Se oli toveri ja kuuntelija. Tönäisi turvallaan ja lohdutti ikävässä. Sekin kaipasi kotiinsa. Juoksemaan niitylle harja hulmuten, syömään kesän ensiheiniä ja haistamaan aamukasteisen apilan tuoksun. Sitä me kaikki kaipasimme, vapautta. Uutta aamua ja auringonnousua. Vapaata isänmaata ja kotia.

Sota vei monta hyvää miestä ja hevosta. Se vei myös hevosista parhaimman, Liinukan. Se ei selvinnyt kevääseen. Viimeisillä voimillaan se veti vielä miehiä turvaan ja jätti sitten hyvästit.

Kosketti turvallaan kättä, sulki silmänsä ja kaatui. Se pääsi vapaaksi valkeille, hiljaisille niityille.
Sinne, missä on ikuinen rauha. Ja kunnia.